

Da sem moški,
bi vzela kitajsko dekle,
postavila mumijo v sobo,
a moje bi bile, moje bi bile
solze.

FRAGMENTI

Kaoru Maruyama

Vrana gnezdi v žrelu kanona.
Netopir čumi
v razpadajoči lafeti.
Visoki kupi peska
vsenaokoli
in zmeda zarjavelih idej,
ki izginjajo druga za drugo —
ene ponoči,
druge za dne.

NEUKLONLJIV PRED DEŽJEM

Kenji Mijacava

Neuklonljiv pred dežjem,
neuklonljiv pred snegom,
neuklonljiv pred vetrom
ali poletno vročino —
tako mogočno telo ima.
Nikoli pohlepen,
nikoli srdit,
venomer z nasmehom na licu.
Štiri »goje« neočiščenega riža na dan,
fižolova pasta in malce sočivja,
to je vse, kar poje.
Ne da bi mislil nase,
ima rad slednjo stvar,
poskuša vse razumeti
in ne pozabi ničesar.
Živi v bedni bajti s slamnato streho
ob smrekovem gozdu nad poljem.

Če zboli otrok tam na vzhodu,
gre k njemu in mu pomaga,
če je zdelana mati tam na zahodu,
prenaša riževe snope za njo,
če umira človek na jugu,
gre k njemu in mu reče, naj se ne boji,
če so svaje in pravde na severu,
gre tja in jih prosi, naj bodo pametni.
Kadar je suša, pretaka solze,
kadar je poletje mokro in hladno,
je ves potr. .
V očeh ljudi velja za bedaka,
zato ga ne ceni nihče
in ne pomiluje.
Jaz pa bi bil rad
tak mož, kot je on.

Iz angleščine prevedel Matej Bor

VRTAČNIK

Smiljan Rozman

(Nadaljevanje)

Ko je stopil v vežo, je bil izmučen in zaspan. Vročina ga je zdelala, da je čutil, kako se mu tresejo udi. Obstal je. Hotel se je malo odpočiti, ker ni maral, da bi ga gospodinja videla takega.

Zgoraj na stopnišču je nekdo strgal po steni, drugače je stopnišče in dvorišče za njim ležalo potopljeno v opoldansko tišino. Obrisal si je pot, in ko se mu je zazdelo, da se je dovolj odpočil, je krenil proti stopnicam. Prestopil je prve stopnice in zagledal na prvem prehodu, med pritličjem in prvim nadstropjem, gospodinjino hčerko Nado. Stala je obrnjena k steni ter strgala po njej s koščkom stekla. Opazila ga je šele, ko je stal ob njej. Prestrašena ga je pogledala, potem se je umirila in rekla z jezo v glasu: »Nekdo izmed smrkavcev se z mano šali. Samo da bi vedela kdo.«

»Kaj pa je?« je vprašal Vrtačnik z drhtečim glasom.

»Nekdo je nakracal: Ivan ljubi Nado.«

»Kateri Ivan le?«

»Nobenega Ivana ne poznam.«

»Saj poznaš mojega Ivana.«